

ΣΥΝΔΡΟΜΗ (Ἐσωτερικοῦ) σελλ. 6
) Διὰ τῶν Διδασκάλων » 5
 ΕΤΗΣΙΑ (Ἐξωτερικοῦ) φρ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Κ. Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

Ἐν Λευκοσίᾳ τῇ 15 Μαρτίου 1911.
 ΕΤΟΣ Γ'. ΑΡΙΘΜΟΣ 6.

ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

 Τὰ ζητήματα εἶνε διὰ τὴν ἀνθρωπότητα τόσον τοῦλάχιστον ἀναγκαῖα ὅσον καὶ ἡ τροφή. Ὅπως ὁ ἄνθρωπος πρέπει καθημερινῶς νὰ τρώγῃ ἔτσι πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ ἓνα ἢ περισσότερα ζητήματα διὰ νὰ ἠμιλῇ.

Χωρὶς ζητήματα διὰ «κουβένταν» ἡ ζωὴ καθίσταται τόσον ἄνοστος καὶ κουραστικὴ, ὥστε οἱ ἄνθρωποι καὶ δταν δὲν ὑπάρχουν ζητήματα, δημιουργοῦν ἕκ τοῦ μηδενός. Ὑπάρχουν ἐποχαὶ ποῦ τὰ ζητήματα εἶνε ἄφθονα καὶ τὰ θέματα δι' ὁμιλίαν δὲν λείπουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἐνας πόλεμος, λόγου χάριν, ὅπως ὁ Ρωσοσλαβωνικὸς, μία μεγάλη καταστροφή, ὅπως τῆς Μετσσήνης, τροφοδοτοῦν τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ πρὸ πάντων τὰς στήλας τοῦ τύπου, ἐπὶ μῆνας ἢ ἔτη καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἰκανοποιεῖται ἐν τῇ ἀνάγκῃ τῆς τοῦ νὰ πολυπραγμονῇ. Ἄλλ' ἔρχονται καὶ ἐποχαὶ αὐχμοῦ καὶ ἐλλείψεως θεμάτων, ζητημάτων, ἀφορμῶν διὰ συζήτησιν, διὰ γενικὴν ὁμιλίαν. Εἶνε αἱ ἐποχαὶ τῆς δυστυχίας διὰ τὰς ἐφημερίδας τοῦ κόσμου καὶ τῆς στενοχωρίας διὰ τὸν κόσμον. Εἰς τὰς τοιαύτας ἐποχὰς τοῦ αὐχμοῦ καὶ τῆς ἐλλείψεως ζητημάτων, εἶνε εὐτυχῆς ὁ δυνάμενος νὰ παρουσιάσῃ κατὶ τι νέον, κατὶ τι ἀσύνηθες, καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὸν κόσμον θέμα συζητήσεως, ἀφορμὴν φλυαρίας. Ὄρισμένος γίνεται ἐνδοξος.

Ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον σήμερον μερικὰ ζητήματα, στερεότυπα πλέον καὶ σχεδὸν αἰώνια, ἀπὸ τὰ ὅποια πιάνεται ὁ τύπος καὶ ἡ ἀνθρωπότης, ὡς ἀπὸ σάνδα σωτηρίας, δταν πνίγονται εἰς τὸν ἄπειρον Ὀκεανὸν τῆς ἀνίας καὶ τῆς πλήξεως ἐξ ἐλλείψεως ζητημάτων. Ὁ Κίτρινος κίνδυνος, ἡ διώρυξ τοῦ Παναμᾶ, ὁ σιδηρόδρομος τῆς Βαγδάτης, ἡ πανώλης τῆς Κίνας, τὰ πολιτικὰ τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν, αἱ σφαγαὶ τῶν Ἀρμενίων εἶνε τὰ αἰώνια θέματα τὰ ὅποια γίνονται ζητήματα τῆς ἡμέρας, δταν δὲν ὑπάρχουν ἄλλα νεώτερα καὶ ἐπικαιρότερα.

Ὅταν ἡ παγκόσμιος εἰρήνη δὲν ἀπειλεῖται ἀπὸ τὸ στρέψιμον τοῦ μύστικος τοῦ Κάιζερ, δταν οἱ Λόρδοι τοῦ ναυαρχείου δὲν ζητοῦν πιστώσεις διὰ νέα θωρηκτὰ,

δταν ὁ Ροῦσβελτ δὲν κάμνῃ ταξείδια καὶ κυνηγέτια, τότε τὰ ζητήματα ποῦ ἀνεφέραμεν παρὰ πάνω, ἐμφανίζονται ἓνα ἓνα κατὰ σειρὰν, ἐπιπλέον εἰς τὴν ἐπιφανειαν τῆς κοινῆς προσοχῆς ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας, διὰ νὰ χαλοῦν ὕστερα μέσα εἰς τὸν ἄφρον τῆς δίψης τοῦ νέου, τοῦ καινοφανοῦς, τοῦ ἀήθους, ποῦ κατέχει πάντοτε τὴν ἀνθρωπότητα· καὶ δταν καὶ αὐτὰ ἐξαντληθοῦν, τὴν ἀνθρωπότητα καταλαμβάνει μία στενοχωρία καὶ μία ἀγωνία, ὁμοία μὲ ἐκείνην ποῦ καταλαμβάνει τὸ πτηνὸν ὑπὸ τὸν κώδωνα τῆς ἀεραντλίας. Εἶνε τὸ αἶσθημα τοῦ κενοῦ.

Εὐτυχῶς εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἐμφανίζεται ἓνας ἀπὸ μηχανῆς Θεός—δνομα καὶ πρᾶγμα—ὁ ὅποιος σώζει τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν του, δίδων ἀφορμὰς, θέματα καὶ ζητήματα διὰ συζήτησιν εἰς τὸν δαψῶντα τύπον καὶ εἰς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα.

Εἶνε αἱ γυναῖκες. Τὰ χαριτωμένα αὐτὰ πλάσματα, τὰ ὅποια ἐξύμνησαν καὶ ἐξυμνοῦν οἱ ποιηταὶ ὅλων τῶν αἰώνων καὶ ἠδίκησαν καὶ ἀδικοῦν ὅλοι οἱ σοβαροὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, εἶνε ἀληθινοὶ σωτήρες τῆς ἀνθρωπότητος δταν αὕτη κινδυνεύῃ νὰ αὐτοκτονήσῃ ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν τῆς, ἐλλείψει ζητημάτων ποῦ νὰ ἀπασχολοῦν τὴν προσοχὴν τῆς. Εὐρισκόμεθα δὲ ἀκριβῶς εἰς μίαν τοιαύτην περίοδον πλήξεως καὶ στενοχωρίας. Ὅλα τὰ ζητήματα ποῦ ἀνεφέραμεν παρὰ πάνω ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισίν των εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων καὶ ἀνεμασσήθησαν ἀπὸ τοὺς κενολόγους ὅλου τοῦ κόσμου μέχρις ἐξαντλήσεως· ζήτημα μέγα δὲν ὑπάρχει, καταστροφὰὶ δὲν γίνονται, πόλεμοι δὲν ἐκρήγνυνται. Καὶ ὁ κόσμος στενοχωρεῖται καὶ ὁ κόσμος ἀνιᾶ.

Εὐτυχῶς εἰς τὸ κεφάλι μιᾶς ἀπογόνου τῆς Εὐσας ἐπῆλθεν ἡ σοφὴ ἰδέα νὰ φορέσῃ μίαν ... βράκαν. Καὶ ὁ κόσμος ἐσώθη. Τὸ ζήτημα ἐγεννήθη, τὸ θέμα εὐρέθη.

Δι' ἡμᾶς τοὺς συνηθισμένους νὰ βλέπωμεν χιλιάδες βράκες καθημέραν, δι' ἡμᾶς ποῦ συχνὰ βλέπομεν βρακοφορούσας γυναῖκας ἐξ Ἀτταλείας καὶ Ἀδάων, δὲν θὰ ἦτο βέβαια θέμα μεγάλης συζητήσεως μία κυρία μὲ βράκαν. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον διὰ τοὺς Παρισινοὺς, τοὺς Λονδρέζους, τοὺς Βερολινέζους, τοὺς Εὐρωπαίους ἐν γένει, τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ὁλόκληρον. Ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας τώρα, ὁ κόσμος ὅλος, αἱ

ἐφημερίδες ὅλαι, δὲν ἀσχολοῦνται μὲ ἄλλο τι παρά μὲ τὴν μόδα τῆς βράκας. Ἐὰν αὐτὴ ἡ εὐλογημένη βράκα ἐνεφανίζετο εἰς μίαν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν νὰ ὑπῆρχεν ἕνας πόλεμος, μίσα καταστροφή, ἕνα ἄλλο θέμα ὁμιλίας τέλος πάντων, οὐδὲ λόγος βέβαια θὰ ἐγίνετο δι' αὐτήν. Ἄλλ' ἐνεφανίσθη εἰς ἐποχὴν δίψης διὰ νέα, εἰς ἐποχὴν ὅπου ὁ κόσμος χάνεται δι' ἕνα θέμα ὁμιλίας. Καί δι' αὐτὸ ἐπέτυχεν εἰς τὸν σκοπὸν τῆς, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε βέβαια ἄλλος παρὰ νὰ ἀσχολῆται ὁ κόσμος μὲ τὰς γυναῖκας.

Ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ τῆς ἀρχαιότητος ὁ ὁποῖος ἐθεώρει ὡς τὸ μεγαλύτερον πλεονέκτημα μίᾳς γυναίκος τὸ νὰ μὴ γίνεταί λόγος περὶ αὐτῆς εἰς τὴν Ἀγορὰν (ποῦ ἀντιστοιχοῦσε μὲ τὰς ἐφημερίδας τῆς σήμερον) δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τὴν στενοχωρίαν τῶν δημοσιογράφων, ὅταν δὲν ἔχουν ζητήματα νὰ ἀσχοληθῶσι καὶ δὲν ἐφαντάζετο πόσον εὐεργετικά εἶνε διὰ τὴν τάξιν αὐτὴν τῶν ἀνθρώπων αἱ ἰδιοτροπίαί τοῦ ὠραίου φύλου, χάρις εἰς τὰς ὁποίας «γίνεται λόγος» καὶ εὐρίσκουν θέμα νὰ γράψουν. Πρὸ παντὸς ὅμως δὲν ἐφαντάζετο πῶς ἄλλως θὰ ἐγέμιζεν ὁ γράφων τὰς γραμμάς ταύτας τὰς τρεῖς στήλας τοῦ Δεκαπενθημέρου του, εἰς τοιαύτην ἐποχὴν, ὅπου ἔλλείπει πᾶν ἄλλο θέμα

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κατὰ τὸ μάθημα τῆς στρατιωτικῆς θεωρίας, ὁ λοχίας διδάσκει διὰ μακρῶν δι' ὁ στρατιώτης κατὰ τὴν μάχην ὀφείλει νὰ εὐρίσκειται ἐκεῖ ὅπου αἱ σφαῖραι καὶ αἱ ὀβίδες εἶνε περισσότεραι. Εἰς τὸ τέλος ἐρωτᾷ ἕνα στρατιώτην.

— Πές μου λοιπὸν, Γιάννη, ποῦ ὀφείλεις νὰ εὐρίσκεισαι ἐν ὄρῳ μάχης ;

Καὶ ὁ Γιάννης. — Εἰς τὰ ἀμάξια τῶν πολεμοφοδίων !

Ἐμπορος Ἕλληνας, πολὺ ἀμφιβόλου τιμότητος, κατηγορήθη ἐπὶ πλαστογραφίᾳ ἄλλ' ἠθωώθη ἐλλείψει ἐπαρκῶν ἀποδείξεων. Ὁ ἀρχιδικαστὴς ἀπαγγέλλων τὴν ἀπόφασίν του προσέθηκε μετὰ μεγάλης ἀσθηρότητος :

« Ἀθωῶσαι διότι δὲν ὑπάρχουν ἀρκετὰ ἀποδείξεις ἐναντίον σου· ἀλλ' ἐάν τις ἤθελε νὰ μάθῃ τὴν γνώμην μου διὰ σὲ, ἕς μὲ ἐρωτήσῃ καὶ θὰ λάβῃ καλὰς συστάσεις. »

Τὴν ἐπαύριον εἰδοποιήσεις καὶ ρεκλάμαι τοῦ ἐμπόρου εἰς ἐφημερίδας, περιοδικὰ καὶ τοίχοκολλήσεις κατέκλυσαν τὴν Ἀγγλίαν ὅλην, φέρουσαι μὲ μεγάλα γράμματα τὰ ἑξῆς : « Συστάσεις παρέχονται, δι' εἰδικῆς ἀδείας, ἐπὶ τῆς Α. Ἐξοχότητος τοῦ Δόξου Ἀρχιδικαστοῦ τῆς Ἀγγλίας. »

PENE DELAPORT

Ἡ ΕΝ ΚΥΠΡῶ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

(Συνέχεια)

Πρὸ δεκατετραετίας περίπου, ὁλος ὁ φιλόπατρις Γαλλικὸς λαὸς κατεῖχετο ὑπὸ συγκινήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ διότι Λωραίνιός τις, (ἐπειδὴ εἰς τὴν πατρίδα του εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ ζητωκραυγᾷ ὑπὲρ τῆς Γαλλίας, τὴν 14ην Ἰουλίου ἐθνικὴν ἑορτὴν τῶν Γάλλων), διαβάς τὰ σύνορα καὶ σταθεὶς ἐπὶ Γαλλικῷ ἐδάφους ἐφώνησεν ἐνώπιον τοῦ Γερμανοῦ φρουροῦ « Ζήτω ἡ Γαλλία », συνελήφθη ἀμέσως ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ καὶ ἐφυλακίσθη. Ἐκ τούτου καὶ ἄλλων πολλῶν παραδειγμάτων φαίνεται ὅτι οἱ Ἀλσατοὶ καὶ Λωραίνιοι ἔχουσι τὰ πατριωτικά των ἰδεώδη, τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε μᾶλλον ἀπραγματοποίητα, ἢ τὰ τῶν Ἑλλήνων. Δὲν εἶνε ὅμως μόνον οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Γάλλοι, οἵτινες ἔχουσι τὰ ἰδεώδη ταῦτα, ὡς εἶπομεν, ἀλλὰ καὶ πᾶς ὁσῶλος λαὸς ἔχων συναίσθησιν τῆς ἀξίας τῆς ἐλευθερίας, τῶν πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντων καὶ τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης του. Πρὸ 15 ἐτῶν ἐν τινὶ ἐν Γενεύῃ ἐσπερίδι, διδομένη κατὰ τὰ ἐκεῖ φιλητικὰ ἔθιμα ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ φοιτητικοῦ Συλλόγου εἰς ὅλους τοὺς ἐκεῖ φοιτητικούς συλλόγους, Πολωνός τις φοιτητῆς, ἐγερθεὶς εἶπε καθ' ὅσον ἐνθυμούμαι μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τάδε : « Ἀγαπητοί, Κύριοι, εἰς ἐσπερίδα τοιαύτην, γινομένην ἐν πέλει ἐν ἣ ἐπιτρέπεται εἰς πάντα νὰ ἐκφράσῃ ἐλευθέρως τὰ κατακλύζοντα τὴν καρδίαν του αἰσθήματα, οἰαδήποτε εἴσι ταῦτα, καὶ διδομένη ὑπὸ Ἑλλήνων, ὧν ἡ ἐνδοξος πατρίς εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ ἰδανικοῦ, θὰ μοι ἐπιτραπῇ — εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου — ἀντὶ παντὸς ἄλλου ἄσματος νὰ ψάλω τὸν ἐθνικόν μου ὕμνον, ὃν σκληρὰ δουλεία ἀπαγορεύει νὰ ψάλλῃται ἐν τῇ ἀγαπητῇ μου πατρίδι ». Οἱ λόγοι οὗτοι τοσοῦτον συνεκίνησαν πάντας, μὴδὲ αὐτοὺς τοὺς φοιτητὰς Ρώσους ἐξαιρουμένους, ὥστε ἐνστικτικῶς πῶς πάντες εἰς τὴν γλῶσσαν των ἐφώνησαν ζήτω ἡ Πολωνία καὶ ὁ Πολωνικὸς ὕμνος ἐψάλλῃ φρενιτιωδῶς. Καὶ ὅμως τίς δύναται νὰ μὴ ὁμολογήτῃ ὅτι τὰ ἰδεώδη τῶν Πολωνῶν εἶνε μᾶλλον ἀπραγματοποίητα ἢ τὰ τῶν Ἑλλήνων ; Ὡς βλέπετε, εὐγενέστατε καθηγητᾶ, πάντες οἱ λαοί, οἱ ἔχοντες ὁπωσδήποτε ποιάν τινα συναίσθησιν τῆς ἀπωλείας τῆς ἐλευθερίας των καὶ τῆς ἀξίας αὐτῆς, διατηροῦσιν τὴν ἐννοίαν αὐτῆς, εἰς θέσιν, ἀφ' ἧς οὐδεμία δύναμις εἶνε ἰκανὴ νὰ τὴν ὑφαρπάσῃ καὶ ἐν ἣ οὐδεὶς δύναται νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ ἢ τὴν καταπνίξῃ καὶ μόνον κτηνώδεις τὴν κατάστασιν καὶ πεπωρω-

μένοι τὴν συνείδησιν δύνανται νὰ διαφιλονεικήσωσι καὶ νὰ θεωρήσωσι τὰ περὶ αὐτῆς αἰσθήματα καὶ τοὺς πρὸς ἀνάγκησιν αὐτῆς πόθους τῶν.

Κατὰ τὸν εὐγενῆ Γαλάτην τὰ σχολεῖα ὀφείλουσι νὰ μορφώσωσιν ἀνθρώπους· τὴν μόρφωσιν ὁμοῦ ταύτην ἐννοεῖ κτηνώδη· διότι κατ' αὐτὸν ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ μορφῶται οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἔχη τι τὸ ἰδεώδες, ἀλλὰ νὰ δύναται μόνον νὰ κερδίῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Διὰ τὴν φθᾶσιν δὲ ὁ Κυπριακὸς λαὸς εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον, τὸν τόσον ἀπλοῦν, τοῦτέστι εἰς τὴν ἀποκτίνωσιν πρέπει νὰ ἀλλάξῃ πᾶσα ὑπάρχουσα μέθοδος διδασκαλίας καὶ ἡ Κυβέρνησις νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἰδρυσιν Διδασκαλείου διευθυνομένου ὑπ' αὐτῆς, ἐν ᾧ νὰ μορφῶνται διδάσκαλοι «ἀνευ διακρίσεως φυλῆς καὶ θρησκείας». Τὸ σχολεῖον, κατ' αὐτὸν, «δὲν πρέπει πλέον νὰ εἶνε ἐστία φανατισμοῦ καὶ τότε αἱ πρόδοι θὰ ὦσι πραγματικαὶ καὶ ταχεῖαι». Αἱ γινώμαι αὐταὶ τοῦ ἐκκεντρικοῦ Γαλάτου ἂν ἐπραγματοποιούντο, πράγματι ὁ Κυπριακὸς λαὸς θὰ ἔφθανε ταχέως εἰς τὸν σκοπὸν ὃν αὐτὸς ἐννοεῖ, ἤτοι τὴν ἀποκτίνωσιν του.

Ἡ Ἀγγλία, λέγει, ἔνα μόνον σκοπὸν ἐπιδιώκει «νὰ διαδώσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ἣτις, εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἶνε τὸ ὄχημα τῆς ἰδέας». Ἴδου ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἰδέαι ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ συγγραφέως τῆς ἀνοήτου φυλλάδος. Ἐν Κύπρῳ, λέγει, ἡ Ἀγγλία ἰδρύσεν ἐξαιρέτους φυλακὰς ἀλλὰ οὐδὲ ἐν σχολεῖον· αὐτὸ εἶνε ἀληθὲς· ἀλλὰ διὰ ποίους ὤφειλεν ἡ Ἀγγλία νὰ ἰδρύσῃ σχολεῖα; Ὁ Ἑλληνικὸς Κυπριακὸς λαὸς, ὅστις εἶνε τὸ κύριον τῆς νήσου στοιχεῖον δὲν ἔχει τοιούτας ἀπαιτήσεις παρὰ Κυβερνήσεως ξένης πρὸς αὐτὸν, πρὸς τὰ αἰσθήματα, φρονήματα καὶ πόθους του. Ὁ Ἑλ. Κυπριακὸς λαὸς θέλει ἐν τοῖς σχολείοις του νὰ μορφῶνται ἄνδρες, οὐχὶ ὡς ἐννοεῖ αὐτοὺς ὁ συγγραφεὺς τῆς βλακώδους φυλλάδος, ἀλλὰ ἄνθρωπον ἐμποροῦμενον τῶν εὐγενεστέρων καὶ ὑψηλοτέρων αἰσθημάτων, ἄνθρωπον δηλονότι πλήρη ζήλου εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων του καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὴν Μεγάλην, ἐνδοξὸν καὶ ἀθάνατον πατρίδα του καὶ οὐδεμίαν δύναμιν θὰ δυνήθῃ ποτε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τῆς προθέσεως καὶ ἀπὸ τοιοῦτου ἱεροῦ σκοποῦ, ὅστις μόνος εἶνε δυνατόν νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν πλήρη εὐδαιμονίαν του, εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν ἔθνικων πόθων. Περὶ τούτου, ἄς βεβαιωθῶσιν οἱ ξένοι πρὸς τὰ αἰσθήματα καὶ φρονήματά του καὶ αὐτὸς ὁ κοσμοπολίτης διδάσκαλος, ἂν ἡ πλήρης καρπὸς κεφαλῆ του εἶνε εἰς θέσιν νὰ κατανοήσῃ τὰ ἰδεώδη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τὰς ἐνθέους αὐτοῦ ἐπιθυμίας καὶ τοὺς ἐνθέους αὐτοῦ πόθους.

X. Μαραθεύτης.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΝΕΑ

ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἐἶνε καταπληκτικαὶ αἱ πρόδοι τὰς ὁποίας κάμνει εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁ Βουδδισμὸς· χιλιάδες Ἀγγλων καιηγοῦνται καὶ ἔτος καὶ προσέρχονται εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Βουδδά.

Μηχανικὸς τις Γάλλος κτήρισε τὰ σχέδια πρὸς μετατροπὴν τῶν Παρισίων εἰς θαλάσσιον λιμένα, διὰ τῆς ἐκβαθύνσεως τοῦ Σηκουάνα μέχρι δέκα μέτρων βάθους καὶ τῆς κατισκευῆς τεσσάρων μεγάλων ὑδατοφρακτῶν. Τὸ σχέδιον δὲν εἶνε νέον· ἡ πρώτη περὶ αὐτοῦ ἰδέα ἐροήθη ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΣΤ'. Τὸ σχέδιον θὰ συζητηθῇ ἐν τῇ Γαλλικῇ βουλῇ.

Αἱ δοκιμαὶ τῆς ἀσυρμίου τηλεγραφίας μεταξὺ Παρισίων καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπιτέθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Πύργου Ἐϊφφελ τὰ χέροισι κύμαιν ἐπιδοῦσιν ἐπὶ τῶν ἐν Νέα Ὑόρκῃ μηχανημάτων καὶ τὰνάπαλιν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν δεκτικῶν ὄλων τῶν διαπλεόντων τὸν Ὠκεανὸν ἀιμοπλοίων. Ἐντὸς ὀλίγου ταχυτικῆς τηλεγραφικῆς ὑπηρεσίας θὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ Παρισίων καὶ Νέας Ὑόρκης εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κοινῶ.

ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ

Οἱ συνεργάται τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενου καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ «Πινακοθήκη» καὶ οἱ συναδελφοὶ τοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκαετίας ἀπὸ τῆς εὐδοκίμου ἐκδόσεως τοῦ εἰρημένου περιοδικοῦ, ἐώρτασαν τὸ γεγονός διὰ τιμητικῆς προεπερίδος δοθείσης ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογικοῦ συλλόγου «Παρνασσῶ», τῇ ἐνεργείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ λογίων καὶ καλλιτεχνῶν. Εἰς τὴν ἐορτὴν παρέστη ἡ Α. Β. Ὑψ. ὁ Πρίγκηψ Νικόλαος, ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ Μέραρχος τοῦ στρατοῦ, πολλοὶ τῶν ἐπισήμων, τὰ ἐκλεκτότερα μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, συγγραφεῖς, καλλιτέχναί, δημοσιογράφοι κλπ. Μετὰ σύντομον εἰσήγησιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ «Κράτους» κ. Θ. Τζαβέλλα, ὠμίλησε περὶ Κοινωνίας καὶ περιοδικοῦ τύπου ἡ Διευθύντρια τῆς «Ἑλλ. Ἐπιθεωρήσεως» δεσποινὶς Εὐγενία Ζωγράφου· ἡ κ. Λίνα φὸν Λόττνερ καὶ καὶ ὁ κ. Σαίφχερ ἐξετέλεσαν συνθέσεις τοῦ Μπετόβεν Βενιάσκη καὶ Μότσαρτ, ἡ δεσποινὶς Ε. Κανελλοπούλου ἀπήγγειλε τὸν «Καλλιτέχνην» δραματικὸν ποίημα, ἡ δεσποινὶς Τασία Λυμπεροπούλου καθηγήτρια ἐν τῷ Ὁδελφ Λόττνερ, ἔφαλε δύο ἐκλεκτὰ ἔσματα καὶ ὁ κ. Πολύβιος Δημητρακόπουλος ἐκ μέρους τῶν συνεργατῶν τῆς «Πινακοθήκης» ἐξῆρε τὸ ἔργον αὐτῆς. Ἐν τέλει ὁ Διευθυντῆς τῆς «Πινακοθήκης» κ. Δημ. Καλογερόπουλος ἀφηγήθη χαριστάτα ἀνέκδοτα τῆς δημοσιογραφικῆς ζωῆς, χειροκροτηθεὶς. Πρὸς τὸν κ. Καλογερόπουλον ἐξεδηλώθησαν ζωηρόταται συμπάθειαι, τῷ προσηνέχθη δὲ κλάδος φοιτικὸς μετὰ δάφνης, ὡς καὶ ἀναμνηστικὸν μετάλλιον. Ἡ «Αὐγὴ» ἐνώνει τὰς συμπαθείας καὶ εὐχὰς τῆς πρὸς τὸν διαπρεπῆ συναδέλφον.

ΕΙΣ ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ

Υπό τὴν κραταιὰν προσίασιν τοῦ Κάιζερ, ἰδρῦθη πρό τιμος εἰταιρία ἐν Βερολίῳ, τῆς ὁποίας τὰ μέλη πληθύνονσι μεγάλας εἰσοφοράς, ὅπως δι' αὐτῶν ἰδρῦθῶσιν ἐργαστήρια ἀνεξαρτήτου μελέτης καὶ ἐρεύνης τῆς Φυσικῆς καὶ χημείας καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν ἐν αἰταῖς ἀνακαλύψεων δι' ὧν νὰ τροφοδοτηθῇ ἡ Γερμανικὴ βιομηχανία.

Εἰς μίαν συνεδρίασιν τῆς εἰταιρίας ταύτης «*Αὐτοκράτορος Γουλιέλμος*» καλουμένης, ὁ μέγας χημικὸς Φίσερ ἐξεφώνησε λόγον, τοῦ ὁποίου ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τοῦ Δελτίου τῆς Βιομ. Ἀκαδημίας, περίληψιν, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας. Ὁ λόγος οὗτος ἀποτελεῖ ἓνα μειριόφροντα ἀλλ' ὑπέροχον ὕμνον πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, ἧς διὰ τῆς ἡσυχου καὶ ἡρέμου ἐργασίας τῆς, βραδέως ἀλλ' ἀσφαλῶς, τείνει νὰ μεταβάλλῃ τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου.

Πόσον θλιβερὰς ὁμως σκέψεις γεννᾷ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ἑλληνος ἀναγνώστου ἢ ἀνάγνωσις τοῦ ὕμνου τούτου, ὅταν ἀναλογισθῇ ὅτι καθ' ὃν χρόνον ὁ μέγας καθηγητῆς καὶ χημικὸς ἀπήγγελλεν αὐτὸν, τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον συρταροῦται καὶ συνεκλονίζετο ἀγωνιζόμενον περὶ λέξεις, λέξεις, λέξεις, μετὰ κορυφότητος, ἧτις δυνατικῶς φαίνεται ὅτι εἶνε προγονικὴ κληρονομία. Ἐως πότε ἄραγε θὰ ἀφίγη ἀσυγκίνητον τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν τὸ θέαμα τῆς προόδου τῶν ἄλλων λαῶν οἵτινες ἀγωνίζονται περὶ τὰ πράγματα καὶ οὐχὶ περὶ τὰς λέξεις; Θὰ ἐξακολουθήσωμεν ἄραγε νὰ δικαιῶμεν τὸν γράφοντα ὅτι ἀχανόμεθα συζητοῦντες ἐὰν ἡ λέξις λάθος γράφεται μὲ ὀξεῖαν ἢ περισπωμένην καὶ περισπώμενοι περὶ τὰ τοιαῦτα λησμοιοῦμεν ὅτι δι' ἄλλων γνώσεων ὀξύνεται ἡ διάνοια καὶ ἐμπροσθίαι ἢ ὀρθῇ κρίσις; Θὰ ἀργήσωμεν ἄραγε νὰ ἐνοήσωμεν ὅτι τὸ μεγαλεῖον εἰς ἓν ἔθνος φέρεται ἢ ἐπιστήμη, ἢ βιομηχανία, τὸ ἐμπόριον ὁ πλοῦτος καὶ οὐχὶ αἱ λέξεις;

Ἄς ἐδῆσθῶμεν ὅπως πρακτικώτεροι σκέψεις ἐπικροτήσωσι καὶ κατισχύσωσι τῶν περὶ κενολογίας ἀσχολιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὅπως τοῦτο δυναθῇ, **διὰ τῆς ἐργασίας** καὶ οὐχὶ διὰ τῶν λέξεων, νὰ ἐπιδιώξῃ ἐκπλήρωσιν τῶν ἰδανικῶν του ὡς ἐπραξε τὸ μέγα ἔθνος τοῦ ὁποίου τὸ διακεκριμένον τέκνον ὠμίλησε τὰ καιριώτερα.

[Τὸ Τέλος τῆς συνεδριάσεως τῆς Ἐταιρίας «*Αὐτοκράτορος Γουλιέλμος*» ἀπετέλεσεν ἡ διάλεξις, τοῦ διασήμου καθηγητοῦ Φίσερ, τοῦ διευθυντοῦ τῶν χημικῶν ἐργαστηρίων τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου, τοῦ ἐρευνητοῦ τῆς συνθέσεως τοῦ Σακχάρου, τοῦ χαράξαντος τὴν ὁδὸν διὰ τὴν σύνθεσιν τοῦ Λευκώματος. Ἡ διάλεξις ἐγένετο ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας παρουσίᾳ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῶν δωρητῶν. Ὁ μέγας χημικὸς εἶχεν ὡς θέμα τὰ νεώτατα τεχνικὰ κατορθώματα τῆς χημείας. Διάφοροι κύβοι τεχνητοῦ καουτσούκ, ἐξαισια δείγματα λεπτῶν ἀρωμάτων ἀνθίων, παρσκευασθέντων εἰς τὸ ἐργαστήριον, ρευστὸν ὑδρογόνον, μέταλλα παραχθέντα δι' ἠλεκτρολυτικῆς ὁδοῦ, ποικίλα

χρώματα καὶ ἄλλα προϊόντα τῆς βιομηχανικῆς χημείας ἐχρησίμευσαν νὰ καταστήσουν παραστατικώτερον τὴν λίαν ἐνδιαφέρουσαν διάλεξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς:]

«Ἡ ἐποχὴ μας τείνει περισσότερον πάσης ἄλλης περιόδου τοῦ παρελθόντος νὰ ἐξετάζῃ τὰς ὑπαρχούσας βάσεις τῆς ἐπιστήμης, ἰδίως τῶν μαθηματικῶν καὶ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Αἱ παλαιαὶ θεωρίαι ἀποδεικνύονται ὡς πολὺ στεναὶ ἀπέναντι τῶν διὰ νέων μεθόδων παρατηρημένων φαινομένων. Εἰς τὴν φυσικὴν δὲν προσῦνται οἱ τολμηρότεροι νὰ μεταβάλουν τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου καὶ νὰ τὴν ἐκλαμβάνουν ὡς μεταβλητὴν. Εἰς τὴν χημείαν ἀφ' ἑτέρου ἐσαλεύθη ἡ παλαιὰ θεωρία περὶ τοῦ μὴ διαιρετοῦ τῶν ἀτόμων, διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν ραδιενεργῶν σωμάτων, εἰς δὲ τὰς βιολογικὰς δοξασίας παρατηρεῖται μία ταχεῖα ἀναλλαγὴ τῶν θεωριῶν..

Ἡ μακρὰ σειρὰ τῶν λαμπρῶν ἀνακαλύψεων εἰς τὸ πεδῖον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα, ἀποδεικνύει ὅτι καὶ ἡ Γερμανία δὲν ἔμεινεν ὀπίσω εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἀνακαλύψεων. Διὰ τὴν θαυμασίαν ἀνάπτυξιν τῶν μετὰ τῆς ἐπιστήμης συνδεδεμένων βιομηχανικῶν ὡς καὶ τῆς γεωργίας, μᾶς ζηλεύουν μάλιστα τὰ ἄλλα ἔθνη.

Κατὰ τὸν νέον αἰῶνα ἤλλαξαν κάπως οἱ ὅροι διὰ τὴν ἐλευθέραν ἔραυαν. Εἰς τὰ Γερμανικὰ ἀνώτατα διδασκῆρια συσσωρεύεται μέγιστος ἀριθμὸς σπουδαζόντων, μετὰ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι μὲν πολυἀριθμα τάλαντα, ἐξ ὧν ἐφοδιάζεται ἡ βιομηχανία μὲ ἱκανοὺς ὑταλλήλους, τὸ διδασκικὸν προσωπικὸν ὁμως εἶνε τόσον ἀπερροφημένον, ὥστε οἱ καθηγηταί, ἰδίως οἱ τῆς χημείας, κινδυνεύουν νὰ χάσουν τὴν ὀξυδέρκειαν τοῦ βλέμματος, διὰ τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ἐρέυνης. Διὰ τοῦτο ἐγένετο αἰσθητῆ, ἰδίως παρὰ τῆς χημείας, ἡ ἀνάγκη νὰ ἰδρῦθῶν τεμένη ἐρέυνης; ἀπὴλλαγμένα τῶν καθηκόντων τῆς διδασκαλίας. Ἐν τούτοις, μὲ ὅλας τὰς θυσίας τῆς βιομηχανίας, δὲν θὰ εἶχε πραγματοποιηθῇ τὸ τοιοῦτον σχέδιον ἂν δὲν ἔκαλοι ὁ αὐτοκράτωρ ὅλους τοὺς μεγαλεδῶρους ἀνδρας τῆς χώρας ἵνα συνδράμωσι τὴν πειραματικὴν ἐρέυαν. Ἀντὶ τοῦ ἀρχικῶς σχεδιασθέντος ἐνὸς ἐργαστηρίου, θὰ προικισθῇ ἡ χημεία μετ' οὐ πολὺ διὰ δύο ἐλευθέρων ἰνστιτούτων ἐρέυνης, τὰ ἑκεία θὰ παρέξουν, ἰδίως εἰς τοὺς νεωτέρους ἐπιστήμονας, εὐκαιρίαν νὰ δράσωσι. Συγχρόνως θὰ συμβαδίσωμεν οὕτω καὶ μὲ τὴν ἀλλοδαπὴν ἧτις κέκτηται ἤδη τοιαῦτα ἰδρύματα.

Δὲν πρόκειται ὁμως μόνον περὶ ζητήματος τιμῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ ὑλικῶν καὶ καθαρῶς χρηματικῶν συμφερόντων, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς στενῆς σχέσεως τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας πρὸς τὴν ἐρέυαν τῆς φύσεως. Ἀκροθιγῶς μόνον ἂν διέλθωμεν τὴν χημείαν, θὰ ἐνοήσωμεν τὴν πικυλίαν τῶν προβλημάτων καὶ τὴν πρακτικὴν αὐτῶν γονιμότητα.

Καὶ εἰς τὰς διὰ τὴν ἱατρικὴν τόσον σπουδαίας εἰσῆρας τῶν ραδιενεργῶν σωμάτων ἠδυνήθη ἐλάχιστα μέχρι τοῦδε νὰ συμμετάσχη ἡ Γερμανία, μολονότι ἡ ὄψις διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ραδίου ἐδόθη ὑπὸ τῶν ἀκτίων Ρένγκεν. Μᾶς ἐλείπεν ἡ πρώτη ὕλη διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ ραδίου. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἐπλήρωσεν ἡ ὑπὸ τοῦ O. Hahn

συντελεσθεῖσα ἀνακάλυψις τοῦ μεσοθορίου, τὸ ὁποῖον εἶνε πλειότερον ραδιενεργὸν τοῦ ραδίου καὶ παράγεται ἐκ τῶν ὑπολειμμάτων τῶν ἐργοστασίων τοῦ Θορίου. Μόνον ἐκ Γερμανικοῦ ὑλικῆς δύνανται νὰ παραχθοῦν 15 g ἐνῶ ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τοῦ βρωμιοραδίου εἰς ὅλον τὸν κόσμον εἶνε 10 g. Μεγαλόδωρος τις ἡμογενὴς ἐχρηγήθη μέγα χρηματικὸν ποσὸν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν τοῦ Βερολίνου διὰ τὴν προμήθειαν μεσοθορίου.

Διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ κλιβάνου δυνάμεθα σήμερον νὰ ἔχωμεν πολὺ ὑψηλὰς καὶ διὰ τοῦ ρευστοῦ αἰέρος—περισσότερον ἀκόμη διὰ τοῦ ρευστοῦ ὑδρογόνου—πολὺ χαμηλὰς θερμοκρασίας. Ὁ ρευστὸς αἰὲρ πωλεῖται ἤδη εἰς τὸ Βερολῖνον εἰς φιάλας ὅπως τὸ γάλα καὶ ὁ ζῦθος καὶ τὸν μεταχειρίζονται εἰς τὰ ἐργαστήρια ὡς σπουδαῖον ψυκτικὸν μέσον. Αἱ ὑψηλότεραι θερμοκρασίαι τὰς ὁποίας δυνάμεθα νὰ παράγωμεν διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐγένοντο ἐπίσης ἀφορμὴ σπουδαίων τεχνικῶν προόδων. Τοιαῦτη εἶνε ἡ παρασκευὴ νίτρου καὶ νιτρικοῦ ὀξέως, ὡς καὶ τοῦ λεγομένου ἀσβεσταζώτου, ἐκ τοῦ αἰέρος. Τὸ νίτρον καὶ τὸ ἀσβεσταζώτον εἶνε μεγίστης σημασίας διὰ τὴν γεωργίαν καὶ τὸ νιτρικὸν ὀξύδι διὰ τὴν βιομηχανίαν· διὰ τοῦτο ἐνδιαφέρεται ἐξαιρετικῶς ἡ γερμανικὴ βιομηχανία διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτάς. Εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν συγκαταλέγεται καὶ ἡ κατασκευὴ ἀμμωνίας ἐξ ὑδρογόνου καὶ ἀζώτου, τὴν ὁποίαν ἐπέτυχεν ἐσχάτως ὁ μέλλων διευθυντὴς τοῦ φυσικοχημικοῦ ἐργαστηρίου, ὁ καθηγητὴς Haber. Καὶ ἡ ἀμμωνία εἶνε σπουδαιότατη οὐσία διὰ τὴν βιομηχανίαν· τὸ δι' αὐτὴν ἀπαιτούμενον ὑδρογόνον παράγεται ἀπὸ τινος εὐκόλου καὶ εὐθηνῶς, προαγομένης τῆς παραγωγῆς ταύτης ἐκ τῶν προόδων τῆς ἀεροπλοΐας. Τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος παρασκευάζονται σήμερον πολὺ εὐκολώτερον ἢ ἄλλοτε ὁ χρυσὸς, ὁ ἄργυρος, ὁ χαλκός, τὸ χρώμιον, βολφράμιον, μαγγάνιον, νικέλιον, δημήτριον καὶ ἄλλα μέταλλα. Σπουδαία ἐπίσης εἶνε ἡ ἐσχάτως ἐπιτευχθεῖσα παρασκευὴ νέου ἠλεκτρολυτικοῦ σιδήρου, ὁ ὁποῖος μαγνητίζεται εὐκόλως, δεικνύει δὲ ἐλαχίστην μόνον μαγνητικὴν μετενέργειαν. Πρόκειται δὲ οὗτος νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὴν κατασκευὴν δυναμομηχανῶν. Ἡ ριζικὴ ἐκμετάλλευσις τῆς θερμαντικῆς ἐνεργείας τῶν λιθανθράκων ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ πτωχοῦ αἰέρου εἰς τὰς γαζομηχανὰς ἐπιφέρει μεγάλας οἰκονομίας θερμαντικῆς ὕλης, πιθανῶς δὲ θὰ δυνηθῇ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπίσης εἰς τοὺς φαιάνθρακας καὶ εἰς τὴν τύρφη.

Μέγιστος εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν λεγομένων ὀργανικῶν σωμάτων, τῶν ἐνώσεων τοῦ ἀνθρακός, ὅστις ἀνέρχεται ἤδη εἰς 150000 καὶ αὐξάνει κατ' ἔτος κατὰ 8—10000. Ὅπως ὁ ἀρχιτέκτων, ἀνοικοδομεῖ καὶ ὁ χημικὸς τὰ ποικίλα αὐτὰ ὀργανικὰ σώματα, ἀπομιμούμενος ἀπ' εὐθείας τὰ φυσικὰ προϊόντα. Τρεῖς ἑκατάδες κινουῦν πρὸ παντός τὸ ἐνδιαφέρον: τὰ λίπη, οἱ ὑδατάνθρακες καὶ τὰ λευκώματα. Ἡ τεχνητὴ παρασκευὴ τῶν λιπῶν ὑπεδείχθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Berthelot, ἡ τῶν ὑδατανθράκων, ἰδίως τοῦ σταφυλοσακχάρου καταρτίθη πρὸ 20 ἐτῶν ἐν Βυρτβούργῃ, ἡ δὲ σύνθεσις τῶν λευκωμάτων, καίτοι παρουσιάζουσα κενὰ

ἀκόμη, ἐδείχθη κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ἐν Βερολίνῳ ὑφ' ἡμῶν. Ἐκ ταύτης καταφαίνεται ἡ στενὴ σχέσηις τῆς χημείας καὶ τῆς βιολογίας, ἡ ὁποία θὰ τύχη τῆς δεούσης προσοχῆς εἰς τὸ νέον ἐργαστήριον. Ὁ μᾶλλον διὰδεδομένος ἐκ τῶν ὑδατανθράκων εἶνε ἡ κυτταρίνη, τὸ κύριον συστατικὸν τοῦ ξύλου. Ἐκ ταύτης κατασκευάζουν σήμερον χάρτην, κολλώδιον, ἄκαπνον πυρίτιδα, κυτταροειδῆς, τεχνητὴν μέταξαν καὶ τεχνητὰς τρίχας. Ἡ τεχνητὴ κατασκευὴ ἀπείρων ὠραιότατων χρωμάτων, ἐκ τῆς πίσεως τῶν λιθανθράκων εἶνε τόσον ἀνεπτυγμένη βιομηχανία ἐν Γερμανίᾳ, ὥστε βεβαίως καλύπτει τὰ 70 ο/ο τῆς παγκοσμίου καταναλώσεως. Τὸ τεχνητὸν ἰνδικὸν εἶνε καθαρώτερον καὶ κατὰ τὸ 1)3 εὐθηνότερον τοῦ φυσικοῦ. Ἡ ἐξαγωγή μας τῆς οὐσίας αὐτῆς ἀνέρχεται ἐτησίως εἰς 38 ἑκατ. μάρκα. Ἐπίσης ἡ ἐξήγησις τῆς φύσεως τῆς χλωροφύλλης καὶ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος τοῦ αἵματος, τὰ ὁποία κατὰ νεωτέρας ἐρεῦνας ἔχουν στενὴν μεταξὺ τῶν συγγενειῶν, δὲν εἶνε παρὰ ζήτημα χρόνου.

Μεγίστης οἰκονομικῆς σημασίας εἶνε τὸ καουτσούκ τοῦ ὁποίου ἡ ἐτήσια κατανάλωσις εἶνε 600 ἕως 800 ἑκατ. μάρκα. Πρὸ ἔτους καὶ πλέον καταρτίθη ἡ τεχνητὴ κατασκευὴ τῆς οὐσίας ταύτης ἐκ τοῦ εὐκινήτου ὑγροῦ αἰσοπρίνιον. Ἡ βιομηχανικὴ κατασκευὴ τοῦ τεχνητοῦ καουτσούκ ἐξαρτᾶται ἀκόμη ἐκ τῆς εὐθηνῆς παραγωγῆς τοῦ ἰσοπρενίου.

Ἄλλο προϊόν ὁμοιάζον πρὸς τὸ ἠλεκτρον, ὁ βακελίτης φέρεται ἐσχάτως εἰς τὸ ἐμπόριον, κατασκευάζεται δὲ τεχνητῶς ὑπὸ τινος Ἀμερικανοῦ συμφώνως πρὸς μίαν χημικὴν μέθοδον ὑποδειχθεῖσαν ὑφ' ἡμῶν πρὸ εἰκοσαετίας.

Ἐκ τῶν τεχνητῶν φαρμάκων ὀλίγα ἀναφέρωμεν. Ἄξιον λόγου εἶνε τὸ ὑπνωτικὸν Veronal. Τονωτικὸν διὰ τὰ νεῦρα εἶνε ἡ πρὸ 90 ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Runge ἀνακαλυφθεῖσα βάσις τοῦ καφέ, ἡ «καφεΐνη», ἡ ὁποία ἐπίσης κατεσκευάσθη τεχνητῶς εἰς τὸ χημεῖον τοῦ Βερολίνου. Ἡ ἀδρεναλίνη, παράδοξον φάρμακον, ἐπηρεάζον σφοδρῶς τὴν πίεσιν τοῦ αἵματος καὶ ὄν μεγίστης σημασίας διὰ τὴν χειρουργικὴν, ἀνεκαλύφθη εἰς τὸ σῶμα τῶν ζώων ἐν τῷ μύμῳ τοῦ νεφροῦ· τῶρα τὴν κατασκευάζουν τεχνητῶς ἐκ τῆς πίσεως τῶν λιθανθράκων εἰς τὸ αὐτὸ ἐργοστάσιον ὅπου παράγεται καὶ ἡ ἀρσενιοῦχος σκευασία τοῦ Ἐρλιχ—Χάτα 606, ἡ ὁποία φέρει σήμερον τὸ ὄνομα Σαλβαρσάν.

Ἦδη συναγωνίζονται καὶ τὰ ὠραῖα ἀρώματα τῶν ἀνθῶν πρὸς τὴν ὀργανικὴν συνθετικὴν χημίαν. Θὰ μνημονεύσωμεν μόνον τὴν ὑπὸ τοῦ Tiemann ἀνακαλυφθεῖσαν Ἰονόνην, ὡς ἀντικατάστασιν διὰ τὸ ἄρωμα τῶν ἰων, τὸν τεχνητὸν ἴασμον, καὶ τέλος τὸ ροδέλαιον, τοῦ ὁποίου ἡ σύνθεσις παρουσίασε μεγάλας δυσκολίας.

Εἰς τὰ ἰδρυθησόμενα ἐργαστήρια θὰ ἴδουν τὸ φῶς βεβαίως καὶ ἄλλοι θησαυροί· δὲν πρόκειται ἐννοεῖται νὰ ἐκτοπισθῶσι τὰ ἐργαστήρια τῶν πανεπιστημίων ἀλλὰ νὰ δημιουργηθῇ δι' αὐτῶν μία εὐγενὴς ἀμιλλα. Ὑπὸ τοιοῦτον πνεῦμα θὰ δοξασθοῦν τὰ ἰδρύματα ταῦτα ὡς συντελοῦντα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ γοήτρου τῆς γερμανικῆς ἐπιστήμης.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ

(Συνέχεια)

Ἄλλὰ τότε ἡ θεωρία, τῆς διὰ τῶν φαγοκυττάρων ἀντιστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ κατὰ τῶν νόσων, καταπίπτει; Ὅχι· ἀπεναντίας μάλιστα ἐνισχύεται. Καί ἰδοὺ πῶς. Ὅταν τὰ βακτηρίδια νόσου τινος εἰσβάλλωσιν εἰς τὸν ὀργανισμόν, ὁ ὄρρος ἐνεργεῖ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐπ' αὐτῶν ὥστε νὰ καθιστᾷ τὴν διὰ τῶν φαγοκυττάρων καταστροφὴν τῶν εὐκολωτέραν. Τὰ καθιστᾷ, τρόπον τινά, ὀρεκτικώτερα ὥστε νὰ κατατρῶγονται ἀκόπως καὶ ἀφθόνως ὑπὸ τῶν φαγοκυττάρων. Ὁ ὄρρος ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἐνεργεῖ ἐπὶ τῶν βακτηριδίων ὡς ὀρεκτὴ σάλτσα ἐπὶ μακαρολίων παραιτημένων εἰς καλοφαγῶν κύριον.

Ἐντεῦθεν εἶνε εὐκόλον νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι ὁ ὄρρος ἄνευ τῶν φαγοκυττάρων δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀντίσταται κατὰ τῶν βακτηριδίων ἀλλὰ καὶ τὰ φαγοκύτταρα ἄνευ τῆς καταλλήλου μεταβολῆς τοῦ ὄρρου, δὲν θὰ ἐξεπλήρουν καλῶς τὸ ἔργον των. Ἴνα λαλήσωμεν καὶ πάλιν παρθελικῶς, ὁ ὄρρος εἶνε ὁ στρατηγὸς καὶ τὰ φαγοκύτταρα οἱ στρατιῶται. Ὅπως ὁ στρατηγὸς, ἄνευ στρατιωτῶν, εἰς μάτην θὰ κατήρτιζε τὰ ἄριστα τῶν σχεδίων πρὸς περικύκλωσιν καὶ καταστροφὴν τῶν ἐχθρῶν, οὕτω καὶ ὁ ὄρρος, ἄνευ τῶν φαγοκυττάρων, εἰς μάτην θὰ καθίστα εὐάλωτα καὶ ὀρεκτικὰ τὰ βακτηρίδια. Ἐπίσης δὲ ὅπως τρατιῶται ἄνευ στρατηγοῦ ἀδύνατον νὰ διεξαγάγωσι μάχην διότι κατ' αὐτὴν θὰ ἐκινδύνουν νὰ ἀλληλοφονεύωνται καὶ ἐλλείψει σχεδίου θὰ κατέτριβον εἰς μάτην τὰς δυνάμεις των, οὕτω καὶ τὰ φαγοκύτταρα, ἄνευ τῶν καταλλήλων μεταβολῶν τοῦ ὄρρου, εἰς μάτην θὰ κατεδίωκον τὰ βακτηρίδια καὶ ἴσως θὰ ἐξωλόθρευον ἄλληλα.

Ἦστερα ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα, εὐκόλως ἐννοεῖται ὅτι συμβάλλεται εἰς τὴν ἀντίστασιν τοῦ ὀργανισμοῦ κατὰ τῶν νόσων ἐκτὸς τῶν φαγοκυττάρων καὶ ἡ εἰδικὴ ἀντίστασις τοῦ ὄρρου. Ἴνα εὐρεθῇ λοιπὸν ὁ γενικὸς συντελεστὴς τῆς ἀντιστάσεως (ἦτοι ὁ βαθμὸς τῆς ἀντοχῆς) ὀργανισμοῦ τινος ἐναντίον τῶν βακτηρίων, πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὄχι μόνον ἡ καταβροχθιστικὴ δύναμις τῶν φαγοκυττάρων τοῦ ἀλλὰ καὶ ἡ ἀντίστασις τοῦ ὄρρου. Εὐρέθη δὲ τρόπος διὰ τῶν ἐργασιῶν δύο μεγάλων σοφῶν, τοῦ Ἄγγλου Σερ Ἄλμοθ Ράιτ καὶ τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ Ἐρλιχ (ἤδη πασιγνώστου εὑρετοῦ τοῦ 606) νὰ μετρηθῇ μὲ ἀρκετὴν ἀκρίβειαν ἡ ἀντίστασις αὐτῆ τοῦ ὄρρου, ὁ Ὄψωνικὸς συντελεστὴς, ὡς ἐκλήθη.

Ὁ ὄψωνικὸς συντελεστὴς εὐρίσκεται διὰ πολυπλόκου σειρᾶς λεπτοτάτων ἐργασιῶν, τὰς ὁποίας δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ περιγράψωμεν ἐδῶ, διότι ἡ «Αὐγὴ» δὲν εἶνε εἰδικὸν ἰατρικὸν περιοδικόν. Αἱ ἀρχαὶ ὅμως ἐπὶ τῶν ὁπίων στηρίζονται αἱ ἐργασίαι αὗται εἶνε αἱ ἑξῆς.

Ὁ ὄψωνικὸς συντελεστὴς εἶνε ὁ λόγος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μικροβίων τὰ ὁποῖα καταβροχθίζονται ὑπὸ τῶν φαγοκυττάρων ἐν τῷ σώματι ἐνὸς ὑγιῶς ἀνθρώπου, πρὸς τὸν ἀριθμὸν ἐκείνων τὰ ὁποῖα, εἰς τὸν ἴδιον χρόνον, καταβροχθίζονται εἰς τὸ σῶμα ἐνὸς ἀσθενοῦς. Λόγου χάριν, ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι 20 φαγοκύτταρα ἐνὸς ὑγιῶς ἀνθρώπου καταστρέφουσιν εἰς ἓν τέταρτον τῆς ὥρας 25 μικρόβια· καὶ ὅτι 20

φαγοκύτταρα ἐνὸς ἀσθενοῦς, εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον καταστρέφουσιν μόνον 20 μικρόβια. Ὁ ὄψωνικὸς συντελεστὴς τοῦ ἀσθενοῦς θὰ εἶνε 20 : 25 ἦτοι 0.8.

Ἡ διαφορὰ αὕτη τῆς καταστρεπτικῆς ἐνεργείας τῶν φαγοκυττάρων μεταξὺ τοῦ ὑγιῶς καὶ τοῦ ἀσθενοῦς ὀργανισμοῦ προέρχεται ἀπὸ τὴν διάφορον δύναμιν τοῦ ὄρρου.

Ἡ εὐρεσις τοῦ ὄψωνικοῦ συντελεστοῦ παρέχει εἰς τὸν κλινικὸν τὸ μέσον νὰ εὐρίσκη καὶ νὰ παρακολουθῇ τὴν ἀντίστασιν τοῦ αἵματος τοῦ ἀσθενοῦς κατὰ τῆς νόσου, νὰ ἐνεργῇ δὲ ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τῶν ἐνδείξεων τοῦ συντελεστοῦ τούτου. Ἐντεῦθεν καταφαίνεται ὅτι εἰς τὴν ὀρθοθεραπείαν ἡ εὐρεσις τοῦ ὄψωνικοῦ συντελεστοῦ εἶνε μεγάλης σημασίας.

(*Ἐλεται τὸ τέλος)

ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ ΚΑΡΠΟΦΟΡΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ

(Συνέχεια)

Ἐκτέλεσις σποράς.—Γῆ ἐλαφρὰ καὶ διάφορος εἶναι ἡ καταληλοτέρα διὰ τὴν βλάστησιν τῶν σπόρων καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ριζικοῦ συστήματος τῶν νέων φυτῶν. Εἰς τὰς συμπαγεῖς καὶ ψυχρὰς γαίας ἡ βλάστησις εἶναι βραδεῖα, ἀνώμαλος καὶ τὰ φυτάρια ὑποφέρουσιν ἐκ τῆς ὑγρασίας.

Βαθεῖα ἄρα ἐσκαρῆ καὶ ἐπιτόλαιοι διευθετήσεις τοῦ ἐδάφους θὰ προηγηθῶσι τῆς σποράς, τόσον διὰ νὰ καταστῇ εὐθρυπτον τὸ ἔδαφος, ὅσον καὶ διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἀγρίων χόρτων. Ἀφθονος λίπανσις διὰ κόπρου ζώϊκῆς, συμπληρουμένης μετὰ τὴν τελευταίαν ἐσκαρῆν διὰ προσφορᾶς λιπασμάτων εὐδιαλύτων, θὰ ἐμπλουτήσῃ τὸ ἔδαφος εἰς στοιχεῖα καταλλήλα διὰ τὴν διατροφήν τῶν νέων δένδρων κατ' ἀρχὰς καὶ ἐπὶ περίοδον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον μακράν.

Τὸ σπορεῖον, ἐκλεγὲν κατὰ προτίμησιν ὑπὲρνεμον ἰδίως ἀπὸ τῶν ψυχρῶν καὶ ξηρῶν ἀνέμων, βορείου καὶ ἀνατολικοῦ, θὰ διαιρηθῇ εἰς πρακτικὰ πλάτους ἐνὸς μέτρου περίπου, χωριζομένης διὰ ὁρομίσκων ἡμίσεως μέτρου πλάτους· ἡ διάταξις αὕτη διευκολύνει τὰς καλλιεργητικὰς περιποιήσεις.

Αἱ σποραὶ τοῦ φθινοπώρου ἐκθέτουσι τοὺς σπόρους καὶ τὰ ἐκ τούτων φυτὰ εἰς πολλοὺς κινδύνους καταστροφῆς (διὰ τοῦ ψύχους, ὑγρασίας κτλ), εἰς ἃ συντρέχει ὁ χειμῶν. Φθινοπωριναὶ σποραὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπιτύχωσιν ἢ εἰς γαίας τελείως ὑγιεῖς, καλῆς ἐκθέσεως καὶ διὰ εἶδη ὀλίγον εὐπαθῆ. Ὡστε αἱ ἐαριναὶ σποραὶ εἶναι αἱ μόναι ὡς κανόν. Ἐκτελούνται κατὰ τὰ τέλη τοῦ χειμῶνος κατὰ Φεβρουάριον—Μάρτιον. Ἡ διατήρησις τῶν σπόρων δεόν νὰ κανονίζεται εἰς

τρόπον, ὥστε κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην οἱ σπόροι νὰ δείξωσι σημεῖα βλαστήσεως.

Οἱ λεπτοὶ σπόροι, τὰ γιγάρτα π. χ. δύναται νὰ σπείρωνται χύδην. Ἡ μέθοδος αὕτη εἶναι καλὴ, ἀλλ' ἀπαιτεῖ ἱκανότητα διὰ τὴν ἐμοιόμορφον διανομὴν τῶν σπόρων, οἵτινες δέον νὰ δίστανται κατὰ 3—5 δακτύλους. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ χρησιμοποιοῦνται 2 ἑκατάδες περίπου σπόρου κατὰ ἄρον (τετράγωνον πλευρᾶς δέκα μέτρων). Διὰ σπορὰν κατὰ γραμμὰς δισταμένης κατὰ 10—15 δακτύλους 1 ἑκατὰ ἀρκεῖ· τὰ σκαλίματα καὶ τὰ βοτανίσματα οὕτω διευκολύνονται.

Συνήθως παραχώνονται οἱ σπόροι διὰ τῆς κτενός· τὸ βάθος εἰς ὃ δέον νὰ θάπτωνται ἀνάγκη νὰ μὴ ὑπερβαίη τὸν ἓνα δάκτυλον διὰ τοὺς σπόρους τῆς μηλέας καὶ ἀπιδέας. Ἐπιτυγχάνει τις καλῆτερον ἀποτέλεσμα καλύπτων τοὺς σπόρους διὰ χώματος λεπτοῦ ἀναμειγμένου μετὰ μαυροχώματος καὶ εἶτα ποτίζων. Τὸ τελευταῖον εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τὰ ἐλαφρὰ ἐδάφη, ὅπως ἐξατφαισθῆ ἢ ἐπαρῆ τῶν σπόρων μετὰ τοῦ χώματος, εὐνοηθῆ ἢ βλάστησις καὶ ἡ ἄνοδος τῆς ὑγρασίας διὰ τῶν τριχοειδῶν σωλήνων ἐκ τῶν κατωτέρων στρωμάτων τοῦ ἐδάφους.

Οἱ μεγάλοι σπόροι: κάρυα, κάστανα κ.λ. σπείρονται κατὰ γραμμὰς ἀπεχούσας ἀπὸ 20—50 δακτύλους. Οἱ ὀγκωδέστεροι θάπτονται εἰς βᾶθος 5—6 δακτύλων, οἱ ἄλλοι 3—4 μόνον. Καλύπτονται διὰ ἐλαφρῶν κτυπημάτων ἐπὶ τῶν γραμμῶν.

Πρὸς ἀποφυγὴν ἀποξηράνσεως τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ σχηματισμοῦ σκληροῦ ἐπιπάγου, καλύπτομεν τὰς σπορὰς διὰ λεπτοῦ στρώματος ἀχύρου.

Καλλιεργητικαὶ φροντίδες.—Κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς βλαστήσεως, ἀνάγκη νὰ βοτανίζωμεν καὶ σκαλίζωμεν συχνὰ τὰς φυτείας, ὅπως διατηρῆται ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους ἐλαφρὰ. Ἀρδεύσεις θὰ ἐκτελῶνται κατὰ τὰς ἀνάγκας, καὶ, ἐὰν ὁ ἥλιος εἶναι πολὺ καυστικός, θὰ προφυλάττωμεν τὰ νεαρὰ φυτὰ διὰ χρήσεως καλαμωτῶν ἢ ψαθῶν. Ἐπιβάλλεται νὰ ἀραιώνωμεν τὰ πυκνῶς βλαστήσαντα ἐκρίζουντες τὰ καχεκτικώτερα καὶ κανονίζοντας τὰς ἀποστάσεις μετὰ τῶν ὑπολοίπων. Τοῦτο ἐνεργοῦμεν, ὅταν τὰ φυτὰ λάβωσιν ὕψος 8—10 δακτύλων. Αἱ κατάλληλοι ἀποστάσεις μετὰ τῶν φυτῶν εἶναι 10—15 δακτύλων διὰ τὰ ἐκ γιγάρτων ἢ πυρήνων φυτὰ.

Καταβολὰς.

Ὅρισμός καὶ σκοπὸς τῆς καταβολᾶδος.—Καταβολὰς εἶναι μορφή τεχνητοῦ πολλαπλασιασμοῦ, ἣτις συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀναπτυχθῆ νέον φυτὸν, προκαλουμένης τῆς ἐρριζώσεως κλάδου, μὴ ἀποσπαθέντος ἔτι τοῦ μητρικοῦ φυτοῦ καὶ ὅπερ χωρίζομεν ἀκολούθως. Ἡ καταβολὰς ἐνεργεῖται διὰ τὰ μεσκληρὸν ξύλον εἶδη, μὴ ἐπιτυγχάνοντα διὰ μεσχευμάτων. Ἐννοεῖται ὅτι ἐλάττωμα τοῦ τρόπου τούτου τοῦ πολλαπλασιασμοῦ εἶναι ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν πολλῶν

νέων φυτῶν ἀπαιτοῦνται πολλὰ μητρικὰ τοιαῦτα. Ἐν τῇ δενδροκομίᾳ ἐφαρμόζεται συνήθως ἡ καταβολὰς εἰς τὴν κυδωνέαν, τὴν μηλέαν, τὴν συκῆν, τὰ ἐσπεριδοειδῆ καὶ τὴν ἄμπελον.

Γενικῶς ἡ ἐρριζώσις εἶναι τόσω ταχύτερα, ὅσοι κλάδοι εἶναι νεώτεροι καὶ ρωμαλεώτεροι. Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς καταβολᾶδος ἀνάγκη ὁ κλάδος νὰ ἐνταφῆ κατὰ τι μέρος αὐτοῦ εἰς ἐδαφος δροσερὸν καὶ ἐλαφρὸν καὶ τὸ ἄκρον αὐτοῦ ν' ἀφεθῆ ἐλεύθερον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν, ὅπως ὁ χυμὸς κυκλοφορῆ ἐλευθέρως. Αἱ ἀρδεύσεις, καὶ ἡ ἐπίστρωσις τοῦ χώματος δι' ἀχύρου ἐξασφαλίζουν τὴν ἐρριζώσιν τῆς καταβολᾶδος. Ἐὰν δυσκόλως ἐρριζῶται προκαλοῦμεν τὴν ἐρριζώσιν, κωλύοντες τὴν καθόδον τοῦ χυμοῦ δι' ἐντομῆς ἢ συστροφῆς τοῦ κλάδου.

Ἐκτελεῖται κατὰ τὴν ἀνοιξιν, κατὰ Μάιον ἢ καὶ ἐνωρίτερον, ἐνίοτε τὸ θέρος ἢ τὸ φθινόπωρον.

Διάφοροι μορφαὶ καταβολᾶδος.—Ὑπάρχουσι πολυάριθμοι τοιαῦται· ἐνδιαφέρουσιν ἡμᾶς αἱ ἀκόλουθοι.

Ἄ π λ η τ ο ξ ο ε ι δ ῆ ς κ α τ α β ο λ ᾶ ς, ἐπιτυγχάνεται, ἐὰν ἀνοιξωμεν παρὰ τὴν βᾶσιν τοῦ φυτοῦ αὐλακὰ βᾶθους 10—15 δακτύλων, ἐν ᾧ κάμπτομεν κλάδον τινὰ, ὃν στερεοῦμεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ δικράνου ξυλίνου, ἀφίνοντες τὸ ἄκρον αὐτοῦ ἐλεύθερον. Τὸ ἄκρον τοῦτο ἀφίνεται ἀκέραιον ἢ κόπτεται ἄνω 2—3 ὀφθαλμῶν, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Γεμίζεται ἡ αὐλαξ διὰ καλοῦ χώματος καὶ πιέζεται, ὅπως ἔλθῃ εἰς συνάφειαν μετὰ τοῦ κλάδου. Οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ κείμενοι ἐκτὸς τοῦ ἐδάφους πρὸς τὸν πόδα τοῦ κλάδου ἀφαιροῦνται.

Ἡ τοξοειδὴς καταβολὰς ἐφαρμόζεται εἰς τὴν κυδωνέαν, τὴν ἄμπελον κ.τ.λ.

Διὰ τὴν τελευταίαν ἐνίοτε ἐφαρμόζεται ἡ ἐ ν α ε ρ ι ο ς κ α α β ο λ ᾶ ς ἐν δοχείῳ (κούζος) ἢ κλάθῳ στηριζομένῳ ἐναερίως. ἐν ᾧ πληρουμένῳ χώματος ὁ κλάδος ἐκφύει ρίζας. Αὗται διατηροῦνται ἅπασι κατὰ τὴν μεταφύτευσιν, διότι αὕτη γίνεται μεθ' ὅλης τῆς μάζης τοῦ χώματος, ἀφαιρουμένης ὀλοκλήρου ἐκ τοῦ δοχείου.

Χ. Ἰερωνύμου.

Προδεχῶς Συνέχεια καὶ περὶ μοδχεύματος

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΧΕΙΜΩΝΙΔΟΥ

ΠΙΛΟΠΟΙΟΣ

Ἐπὶ ἑπταετίαν ἀσκηθεῖσα εἰς τὰ ἄριστα πιλοποιεῖα τῆς Σμύρνης καὶ ἐπὶ τριετίαν διευθύνουσα ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐν Χίῳ τὸ ἄριστον τῆς νήσου ταύτης κατάστημα γυναικείων πύλων, κεκτημένη πείραν τῆς τέχνης τῆς καὶ γοῦστο μοναδικόν, ἐγκατέστη ἤδη ἐν τῇ πόλει μας καὶ δέχεται παραγγελίας, ὑποσχομένη νὰ ἐκπλήξῃ τὰς πελάτιδάς τῆς διὰ τῆς τέχνης τῆς. Κατοικεῖ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Μοδίστας Δίδος Μαρίττας Πετράκη, ὀπισθεν τοῦ κοινοβίου τῶν Καλογοραίων.

Δοκιμάσατε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τὸ παρὸν φύλλον ἐκδίδεται ὀκτασέλιδον διὰ τὰ συμπληρωθῆ ὁ Μάρτιος, τοῦ ὁποίου τὸ ἄλλο φύλλον ἐξεδόθη τὴν 1ην λήγοντος. Τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ ἐκδοθῆ τὴν 30ὴν Ἀπριλίου διπλοῦν, δηλαδή δεκαεξασέλιδον, τὸ μεθεπόμενον τὴν 31ην Μαΐου, ἐπίσης διπλοῦν καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Τὸ «Ἐμπρός» τοῦ ὁποίου τὴν ἔκδοσιν ἀνηγγείλαμεν εἰς τὸ προηγούμενον, ἐξεδόθη τὴν 9 Μαρτίου καὶ ἔτυχε καλλι-
σιτῆς ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ Κυπριακοῦ κοινοῦ. Οἱ συν-
δρομηταὶ τῆς «Αὐγῆς» εἶνε, ὅπως καὶ ἠλπίζαμεν, οἱ θεο-
μότεροι ὑποστηρικταὶ του καὶ ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης τοὺς
εὐχαριστοῦμεν θερμότατα, ὡς καὶ πάντας τοὺς συντελοῦντας
εἰς τὴν εὐρυτέραν κυκλοφορίαν αὐτοῦ, διὰ τῆς ἐγγραφῆς
συνδρομητῶν.

—Φοβερὰ καὶ τρομερὰ πράγματα μᾶς ἀναγγέλλει ὁ φί-
λος Περιεργος. Ἐγώρασε, λέγει, ἀπὸ τὸ κατάστημα Ρώσου
καὶ Ὑψηλάντου ὅλην τὴν σειρὰν τῆς Φιλοσοφικῆς καὶ Κοι-
νωσιολογικῆς βιβλιοθήκης Φέξη καὶ καταγίνεται εἰς τὴν με-
λέτην τῆς. Ἐχει λοιπὸν ἓνα σωρὸν ἀπορίας καὶ ἀντιλογίας
ἐφ' ὧσιν ἀναγινώσκει καὶ θὰ μᾶς τὰς ὑποβάλῃ διὰ τὰ κρί-
νωμεν καὶ τὸν διαφωτίσωμεν. —Μεγάλῃ τιμῇ μας, φίλιτατε
Περιεργε, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀγοράσῃτε καὶ δι' ἡμᾶς μίαν σει-
ρὰν τῆς ἰδίας βιβλιοθήκης, διὰ τὰ μελετῶμεν καὶ νὰ εἴμεθα
εἰς θέσιν νὰ οἶσ φωτίζωμεν....

Η ΑΥΓΗ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ “ΑΥΓΗΣ”.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΤΟΥ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

- Α) Πᾶν—Ἀθήναι—α=Παναθήναια.
Β) Δᾶν—ἕα—Δανία.
Γ) Ἄρα—θία=Ἄραθία.
Δ) Γρῆφος—Ὁ ὑφαντῆς ὑφάνει.

Ὀλίγοι σχετικῶς ἔλαβον μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦ-
τον.

Λύσεις ὀρθὰς μᾶς ἔπεμψαν : ὁ Περιεργος 3—Ἐρμιόνη
Σολομωνίδου ἐκ Κοιλανίου 4—Γ. Λουκαΐδης ἐξ Ἀστρο-
μερίτου 2—Ρέννος ἐκ Κτήματος 4—Ἐριφύλη Περδίκη ἐκ
Λεμεσοῦ 3—Ἐωσφόρος ἐκ Λάρνακος 3—Λαμπούσιος ἐκ
Λαπήθου 2—Χαριτίνη Στυλιανοῦ 3—Αἴας ἐκ Πάφου 3—
Μ. Ε. ἐκ Τραπετσουσιᾶς 2—Σ. Θεοχαρίδης ἐξ Ἀχνας 3—
Γ. Χριστιδῆς ἐκ Λάρνακος 3—ὁ Διάβολος 4—Ἄρτεμις
2—Μαρμαρωμένος Βασιληᾶς ἐκ Λάρνακος 1.

Ἡ κλήρωσις ἐγένετο ὡς ἐξῆς : Εἰς τὴν κληρωτῖδα ἐτί-
θησαν τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν τσάκισ ὅσας ὀρθὰς λύσεις
ἔπεμψεν ἕκαστος. Ἀνεσύρθησαν κατὰ σειρὰν τὰ ἐξῆς ὀνό-
ματα, κερδίζοντα τὰ ἀντίστοιχα δῶρα.

- Α') Ἐωσφόρος—τὸ ἐκκρεμὲς ὠρολόγιον
Β') Λαμπούσιος—τὸ σημειωματάριον
Γ') Ἐριφύλη Περδίκη—τὸ μελανοδοχεῖον

- Δ') Ἄρτεμις—τὴν φιαλὴν Κολωνίας
Ε') Ἐρμιόνη Σολομωνίδου—τὸν λαίμοδέτην
ΣΤ') Γ. Λουκαΐδης—100 ἐπισκεπτῆρια
Ζ, Η, Θ') Διάβολος, Λαμπούσιος καὶ Μαρμαρωμένος Βα-
σιληᾶς ἀνά ἓνα «ὀδηγὸν τοῦ Καλλιεργητοῦ τῆς Ἐλαίας»
Ι') Σ. Θεοχαρίδης—2 δέματα πισκότων
Σ. Α. Ἡ Δνίς Ε. Σολομωνίδου καὶ ὁ Λαμπούσιος δύ-
νανται, ἂν θέλωσι, νὰ ἀνταλλάξωσι τὰ δῶρα των, ὡς ἴσης
ἄξιας.

Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ “ΑΥΓΗΣ”.

Α) Σ' ἓνα κλειδί μίαν πρόθεσιν
καλὰ ἐὰν κολλήσῃς
μέγαν τῆς ἀρχαιότητος
ἄνδρα θὰ συναντήσῃς.

Β) Μίᾳ νήσου π' ἀγαπῶμεν
ἂν τὸν τράχηλον ἀλλάξῃς
πάραυτα ἰδοὺ θυρίον
καὶ, δὴ φύγε, ἂν προφτάξῃς.

(ἐπιτάλῃ ὑπὸ τοῦ Λαμπούσιου)

Γ) Μίᾳ τῆς Κύπρου ἐπαρχίας
ἂν ἀλλάξῃς ἓνα γράμμα
μίαν νήσον τοῦ Αἰγαίου
θέλεις πλάθει ἐν τῷ ἡμᾶ

Παράδοξος ἐρώτησις

Δ) Πότε εἶνε ὥριμα τὰ σταφύλια :

Λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Ἀπριλίου—Τὰ
ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ διπλοῦν φύλλον
τῆς 30 Ἀπριλίου.

Δῶρα θὰ δεθῶσιν :

- α) Ἐν νικέλιον ὠρολόγιον τῆς τσέπης.
β) Μία ἐξάμηνος συνδρομὴ εἰς τὸ «Ἐμπρός».
γ) Μία φιάλη ὕδατος Κολωνίας.

Παρακαλοῦνται οἱ λαμβάνοντες μέρος νὰ συμμορφῶνται
πρὸς τοὺς ἐν τῷ Β' φύλλῳ δημοσιευθέντας ὅρους.

ΕΜΠΡΟΣ ΛΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ἐπεύθυνος—Διευθυντῆς
Κ. Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

Ἔτησίᾳ συνδρομῆς δελ. 8
Μετά τοῦ περιοδικοῦ «Αὐγὴ» » 12